

πῆς, διότι ἡ τορπίλλη βαλλομένη ἐν δευτερόλεπτον ταχύτερον θέλει ἀποτύχει τοῦ κεραυνοβόλου ἀποτελέσματός της, καὶ ἐὰν βραδύνωσιν ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον, τὸ μικρὸν σκάφος θέλει θραυσθῆ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος κατὰ τῶν πλευρῶν τοῦ ἰσχυροῦ του ἀντιπάλου.

Ἐγγίζουσι σχεδὸν πρὸς τὸ ἐχθρικὸν σκάφος. Αἱ διὰ τῆς χειρὸς ριπτόμεναι χειροβομβίδες ἀναπηδῶσι διαρρηγνύμεναι. Εἰς ἀνὴρ φονεύεται, ὁ πλοίαρχος τραυματίζεται φρικῶδως εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ συνέχων ἑαυτὸν δι' ὑπερτάτου ἀγῶνός, συγκατούμενος εἰς τὸν τοῖχον, μένει ἔτι ὄρθιος. Πελοιδνός, περιρροόμενος ἐξ αἵματος, φοβερός ἐξ ἀταραξίας καὶ γενναιότητος, ἔχων τὸ ὄμμα πάντοτε προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ:

«— Προσοχή!... Ρίψατε!!!

Τὸ τρομερὸν μηχανήμα ἐρρίφθη. Ἐν κύμα ἀκόμη παράγεται καὶ φρικώδης κριγμὸς ἀκούεται, παρακολουθούμενος ὑπὸ πενθίμου κραυγῆς ἄλλους. Ὁ πυγμαῖος ἐνίκησε τὸν γίγαντα!

— Ἐπὶ δεξιὰ ὅλως! — καὶ τὸ μικρὸν σκάφος, στρεφόμενον ταχέως περὶ ἑαυτό, ἀπομακρύνεται ὀλοταχῶς, ἐνῶ τὸ ἐχθρικὸν θωρηκτὸν βυθίζεται ἐν τοῖς κύμασι.

Μετὰ δέκα λεπτά, ἐπανευρίσκειται ἐν τῇ θέσει του παρὰ τῷ ναυάρχῳ, ὅστις προσκαλεῖ τὸν πλοίαρχον ὅπως τὸν συγχαρῆ. Φέρουσιν αὐτὸν ἐπὶ φορείου. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ μάχη ἐξακολουθεῖ. Νέος ἀγὼν μέλλει ἴσως νὰ καταστῇ ἀναγκαῖος. Ταχέως διορίζεται προσωρινὸς πλοίαρχος καὶ τέσσαρες ἄνδρες ὅπως συμπληρώσωσι τὸ μικρὸν πλήρωμα, καὶ ἰδοὺ τὸ τορπιλοφόρον ἔτοιμον ὅπως ἐκτελέσῃ νέαν ἀποστολήν. Ἐπιβιβάζονται νέοι ἥρωες.»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

N. K. ΓΟΥΛΙΜΕΣ
Λοχαγὸς τοῦ Ναυοβολικοῦ.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἦτο χειμῶν καὶ ἐκαθήμεν μετὰ τοῦ πάππου μου πλησίον τῆς ἐστίας.

— Αὐτὴν τὴν ἑσπέραν, παιδί μου, μοὶ εἶπεν ὁ ἐξαίρετος γέρον, θὰ σοῦ διηγηθῶ ὄχι μῦθον, διότι εἶσαι πλέον μέγας, ἀλλὰ καὶ ἄλλο, τὸ ὁποῖον νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ζωὴν σου.

— Λοιπὸν, παππούλη, ἀπήντησα, λέγε, σὲ ἀκούω.

Ὁ γέρον ἤνοιξε τὴν ἀργυρᾶν ταμβακοθήκην του, ἔλαβε μίαν πρέζαν ταμβακού, τὴν ἔφερεν εἰς τὴν ῥινά του, ἔθεσε τὴν ἀριστερὰν κνήμην του ἐπὶ τῆς δεξιᾶς καὶ ἐξηκολούθησε·

— Σὲ προειδοποιῶ, παιδί μου, ὅτι θὰ σοῦ διηγηθῶ πράγματα σοβαρά.

— Τὰ σοβαρὰ ποτὲ δὲν μὲ κουράζουσι ὅταν μοῦ τὰ διηγηθῆται ὁ παππούς.

Τὴν παιδικὴν ταύτην κολακείαν ἀκούσας ὁ γέρον ἐμειδίασε.

— Νὰ ἐνθυμησῶ κακὰ, μικρέ μου, τὸ ῥητόν: *Ποτὲ νὰ μὴν ἐκδέσσαι πρὶν στρώσης τὸ κρεβάτι σου!*

— Ἀλλὰ, παππούλη μου, αὐτὸ δὲν τὸ καταλαμβάνω πολὺ κακὰ. Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, τί σημαίνει;

— Ἐχεις δίκαιον, παιδί μου. Πρέπει νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω. Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει ὅτι ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος ποτὲ δὲν πρέπει νὰ δίδῃ ὅλα ὅσα ἔχει πρὶν ἀποθάνῃ.

Προφανῶς αὐτὴ ἡ ἐξηγήσις καθίστα μὲν τὸ ῥητόν σαφέστερον, ἀλλ' ἦτο πολὺ μελαγχολικὴ. Τὰ παιδιά θλίβονται, καὶ δικαίως, ὅταν ὁμιλῆ τις πρὸς αὐτὰ περὶ θανάτου.

Ὁ παππούς μου τὸ ἐνόησε καὶ ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ.

— Σὲ προειδοποίησα ὅτι θὰ σοῦ ὁμιλήσω διὰ πράγματα σοβαρὰ. Θὰ σοῦ διηγηθῶ ὄχι μῦθον ἀλλ' ἀληθινὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποῖαν ἐνθυμούμαι, διότι ἔγεινεν ὅταν ἤμην νέος.

Ἄκουσε λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν καὶ νὰ τὴν διηγηθῆς καὶ σὺ εἰς τὰ ἐγγόνια σου, διότι εἶνε διδακτικὴ. Πρέπει νὰ τὴν εἰξέυρουσι ὅλοι αἱ οἰκογένειαι.

Πρὸ ἐξήντα περίπου χρόνων ἐγνώρισα γέροντα σεβάσμιον ὀνομαζόμενον Χαρίδημον * * *. Εἶχεν ἀναχωρήσει μικρὸς μὲ εἴκοσι μόνον φράγκα, ὅταν δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, εἶχε περιουσίαν τριακοσίων χιλιάδων φράγκων. Δι' αὐτὸ τὸν ὠνόμασαν ὁ πλοῦσιος.

Ἡ σύζυγός του ἀπέθανε καὶ εἶχε μόνον μίαν θυγατέρα δεκαεννέα ἐτῶν. Ἡ θυγάτηρ του ἦτο ἡ μόνη χαρὰ του, καὶ τὸ προσφιλέστερον ὄνειρόν του ἦτο νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ ἕνα καλὸν νέον πρὶν ἀποθάνῃ. Πρῶτ' λοιπὸν καὶ ἑσπέρας παρεκάλει τὸν Θεὸν εἰς τὴν προσευχὴν του νὰ τοῦ στείλῃ ἕνα καλὸν γαμβρόν.

Ἡ Μαρία, (τοιοῦτοτρόπως ὀνομάζετο ἡ θυγάτηρ τοῦ γέροντος) ἦτο πλούσια καὶ ὡραία, ὁ δὲ Θεὸς βεβαίως θὰ τῆς ἔστειλε καλὸν σύζυγον.

Ἐπαρουσιάσθησαν δέκα ἢ δώδεκα, ἀλλ' ὁ Χαρίδημος ἐπροτίμησεν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἡ θυγάτηρ του. Ὁ νέος ἦτο καλὸς· εἰξυρεν ὀλίγον ἀπὸ ὅλα, εἰξυρεν ὀλίγα γαλλικὰ, ὀλίγον χορὸν, ὀλίγην μουσικὴν, ὀλίγην ζωγραφικὴν, δὲν εἰξυρεν ὅμως κανὲν ἐπάγγελμα.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔβλαπτε· μήπως ἡ νέα δὲν ἦτο πλούσια καὶ διὰ τοὺς δύο;

Ἀφοῦ ἔγεινεν ὁ γάμος, ὁ γέρον Χαρίδημος ἐπροσκάλεσε τὰ τέκνα του καὶ τοὺς εἶπε·

«— Πολὺ καλὰ καταλαμβάνετε, παιδιά μου, ὅτι τίποτε δὲν ἀγαπῶ εἰς τὸν κόσμον περισσό-

ρον ἀπὸ σᾶς. Ἐγὼ τώρα εἶμαι γέρων· εἰς τί θὰ μοῦ χρησιμεύσουν τὰ χρήματα; Ἐπροσκάλεσα λοιπὸν τὸν συμβολαιογράφον εὐρίσκεται εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον μὲ τὰ χαρτιά του, τὴν λέγαρ καὶ τὸ μελανοδοχεῖόν του. Θὰ σᾶς παραχωρήσω ἀπὸ τώρα ὅλην τὴν περιουσίαν μου, καὶ οὔτε λεπτὸν θὰ κρατήσω. Ἀλλὰ θὰ μὲ γηροκομήσετε σεῖς, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι πλησίον σας τίποτε δὲν θὰ στερηθῶ.»

Ἡ Μαρία καὶ ὁ σύζυγος τῆς ἐρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος, τὸν ἠσπᾶσθησαν καὶ τοῦ ἐξέφρασαν ἀπείρους εὐχαριστίας.

Ὁ συμβολαιογράφος συνέταξε τὸ ἔγγραφο, ὁ γέρων τὸ ὑπέγραψε, τὸ δὲ ἀνδρόγυνον ἔγεινε πλούσιον.

Ἐπὶ ἐξ μῆνας τὰ πράγματα ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Οἱ σύζυγοι μεγάλως ἐπεριποιῶντο τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος παρεχώρησε πρὸς αὐτοὺς μὲ τόσην γενναιοδωρίαν ὅλην τὴν περιουσίαν του. Ἐφρόντιζον νὰ ἱκανοποιῶν ὅλας τὰς ἐπιθυμίας του καὶ νὰ ἐκτελοῦν καὶ τὰς ἐλαχίστας φαντασιοπληξίας του.

Οἱ σύζυγοι εἶχον ἄμαξαν, τὴν ὁποῖαν ἐδώρησε πρὸς αὐτοὺς ὁ γέρων. Ὁ Χαρίδημος ἐξήρχετο λοιπὸν εἰς τὸν περίπατον μὲ τὴν ἄμαξαν, εἶδιδε γέυματα εἰς τοὺς φίλους του, ὅταν τοῦτο τὸν ἠγαθήσει καὶ μετεχειρίζετο τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ του ὡς νὰ ἦτον ἰδική του.

Τὸν ἕνατον μῆνα συνέβη ἕξαφνα μικρὰ ψυχρότης.

Οἱ σύζυγοι ἔλεγον μεταξύ των ὅτι ὁ γέρων ἦτο ὀλίγον ἀδιάκριτος, ὅτι ἐκούραζε πολὺ τὰ ἄλογα, καὶ ὅτι διόλου δὲν ἔβαζεν νερόν εἰς τὸ κρασί του.

Τὸν δέκατον μῆνα ὁ ὑπρέτης ἔκαμε πρὸς τοὺς συζυγούς τὴν παρατήρησιν, ὅτι ὁ γέρων ἔκαίε πολὺ κερί.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ὅλοι ὁμοῦ ἐστραβοκύνταζαν τοὺς φίλους σου, καὶ κρυφίως ἔδερναν τὸν σκύλον του.

Ὁ γέρων Χαρίδημος ἐνόησεν ὅλα αὐτά, ἐλύπηθη πολὺ, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀπέδειξεν.

Ἦλπιζεν ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ θὰ μετεβάλλετο.

Τὸν δέκατον τρίτον μῆνα ἐγένετο γάμος· πτωχὸς ἐνυμφεῖτο πτωχήν. Ὁ γέρων ἠθέλησε νὰ στείλῃ ὡς δῶρον εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους μελονύμφους ἓνα βαρελάκι κρασί, ἀλλὰ τὰ τέκνα του τοῦ εἶπον·

«— Πατέρα, ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν οἰκίαν μας εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σου, ἀλλὰ διὰ ἀτομικὴν σου χρῆσιν πολὺ ὅμως θὰ λυπηθῶμεν ἂν χαρίζης εἰς τοὺς ἄλλους τὰ πράγματα τῆς οἰκογενείας σου.»

Ὁ γέρων ἐστέναξε πικρῶς καὶ ἔκαμε τὴν ἐπομένην σκέψιν·

«— Βέβαια, ἔκαμα μεγάλην ἀνοησίαν.»

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦτον ἄνθρωπος ἐξυπνος, ἐπρόσθεσεν ἀμέσως·

«— Αὐτὸ βέβαια εἶναι δυσάρεστον, ἀλλ' ὑπάρχει θεραπεία τοῦ κακοῦ.»

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀξιομνημονεῦτου ἐκείνης ἡμέρας ὁ γέρων κατέφυγεν εἰς τὸ ἐξῆς στρατήγημα·

Ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ παρήγειεν εἰς τοὺς ὑπρέτας νὰ μὴ τὸν ἀνησυχῆσουν.

«— Ἐγὼ, εἶπε, σπουδαίαν ὑπόθεσιν, ὑπόθεσιν συμφέροντος.»

Ἐκάθισεν ἀκολουθῶς πλησίον εἰς τὴν τράπεζαν, ἦνοιξεν ἓν συρτάριον, καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ ἓν σακκίδιον.

Μέσα εἰς τὸ σακκίδιον ὑπῆρχον χρυσᾶ εἰκοσάφραγκα.

Μέχρι τῆς μεσημβρίας ἐμέτρα τὰ ἴδια εἰκοσάφραγκα, καὶ τὰ ἐκούδούνηζεν ἀρκετὰ δυνατὰ διὰ ν' ἀκούσουν τὸν ἦχον ἡ Μαρία καὶ ὁ σύζυγός τῆς.

Ἐφθασεν ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος. Ἐστειλαν τὸν ὑπρέτην νὰ τὸν προσκαλέσῃ νὰ καταβῇ εἰς τὸ φαγητόν, ἀλλ' ἐκεῖνος εἶπε πρὸς τὸν ὑπρέτην·

«— Εἶπέ τους ὅτι τοὺς παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ περιμένουν. Σήμερον δὲν πεινῶ· ἔπειτα ἔχω καὶ πολλὴν ἐργασίαν.»

Καὶ ἐξηκολούθει μετρῶν τὰ εἰκοσάφραγκα.

Ἡ Μαρία καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἀκούσαντες τὸν ἦχον ἔτρεξαν μὲ τὰ χειρόμακτρα περὶ τὸν λαιμόν.

«— Καλὲ πατέρα, ἠρώτησεν ἡ Μαρία, πῶς ἦρες τόσα πολλὰ χρήματα, ἀφοῦ ὅταν ὑπανδρεύθηκα μοῦ ἔδωκες ὅλην τὴν περιουσίαν σου καὶ ὅλα τὰ χρήματά σου;»

«— Ἀγαπητῇ μου κόρη, ἀπάντησεν ὁ γέρων, εἶνε πληρωμὴ χρέους, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζα χαμένον. Εἶνε, νομίζω, τριάντα χιλιάδες φράγκα. Ἐχω σκοπὸν νὰ σᾶς τὰ χαρίσω καὶ αὐτά, καὶ πρέπει νὰ προσκαλέσητε τὸν συμβολαιογράφον.»

Ἀμέσως προσεκλήθη ὁ συμβολαιογράφος καὶ συνέταξε τὴν ἐπομένην διαθήκην·

«Ἐγὼ, Χαρίδημος * * * οἰκεία βουλήσει καὶ ὡσᾶς ἔχων τὰς φρένας, σήμερον τὴν... συντάσσω καὶ ὑπογράφω ἰδιοχείρως τὴν παροῦσαν διαθήκην, διὰ τῆς ὁποίας δηλῶ ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν μου ἀφίνα εἰς τὴν θυγατέρα μου καὶ εἰς τὸν γαμβρόν μου ὅ,τι ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ μεγάλου κιβωτίου τοῦ εὐρισκομένου ἐντὸς τοῦ δωματίου μου.»

Ὁ γέρων λαμβάνει τὸν κάλαμον καὶ ὑπογράφει.

Ἡ Μαρία καὶ ὁ σύζυγός τῆς πετοῦν ἀπὸ τὴν χαρὰν των.

Τότε ὁ γέρων ἔπραξε τὸ ἐξῆς. Ἐλαβε τὰ εἰκοσάφραγκα καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς ἀσφαλές μέρος διὰ νὰ τὰ ἐξοδύσει εἰς τοὺς φίλους του, ἔπειτα δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπλήρωσε τὸ κιβώτιον μὲ πέτρας καὶ ἄμμοτον.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν οἰκίαν τὰ πάντα διὰ τὸν γέροντα Χαροῖδημον μετεβλήθησαν τὰ τέκνα του τὸν ἐπεριποιούντο καὶ πάλιν καὶ τὸν ἐκολάκευον, διότι ἐφοβούντο μήπως ἂν τὸν δυσαρρεπτήσουν, μεταμεληθῆ καὶ μεταβάλλῃ τὴν διαθήκην του.

Μετὰ τρία ἔτη ὁ γέρον ἀπέθανεν.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τοῦ θανάτου του τὰ τέκνα τοῦ γέροντος πρέχουν, ἀναίγουν τὸ κιβώτιον, καὶ μένουν ἐκθαμβοὶ βλέποντες ἐντὸς αὐτοῦ πέτοας, ἄμμον, καὶ μίαν ἐπιστολὴν περιέχουσαν μόνον αὐτὰς τὰς λέξεις:

«Αὐταὶ αἱ πέτοαι καὶ αὐτὴ ἡ ἄμμος θὰ χρησιμεύουν διὰ τὴν ἀρχίστην ἢ οἰκοδομὴν ἐνὸς φρενοκομείου δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δίδουν ὅτι ἔχουν πρὸ τοῦ θανάτου τῶν!»

K. (Κατὰ τὸ γαλλικόν.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Στατιστικὴ τῶν καρφοβελονῶν. Πειρίεργοι στατιστικοὶ ὑπολογισμοὶ ἐγένοντο ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν καρφοβελονῶν, αἵτινες κατασκευάζονται κατ' ἡμέραν. Τὰ χειροτεχνεῖα τῆς Βιρμινγῆμας κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ βιομηχανίᾳ ταύτῃ, παράγοντα κατ' ἐκάστην 37 ἑκατομμύρια περίπου καρφοβελόνων· τὰ τοῦ Λονδίνου, Strades καὶ Δουβλίνου παράγουσι 13 ἑκατομμύρια· ἐπομένως ἐν ὅλῳ καθημερινῇ παραγωγῇ 50 ἑκατομμυρίων καρφοβελονῶν διὰ μόνην τὴν Ἀγγλίαν. Ἐν Γαλλίᾳ τὰ διάφορα ἐργοστάσια τοῦ Aigle, τοῦ Ruge, τῶν Παρισίων παραγοῦσι περὶ τὰ 20 ἑκατομμύρια· ἐν Ὀλλανδίᾳ δέ, Γερμανίᾳ καὶ ἀλλοῦ γίνονται παραγωγῇ 10 περίπου ἑκατομμυρίων. Ὡστε δύναται τις νὰ ἀναγάγῃ ὡς ἐγγύστα εἰς 80,000,000 τὸν ἀριθμὸν τῶν κατ' ἐκάστην καρφοβελονῶν ὑπῆρξαν ἐπὶ πολὺ ἐν ἀπὸ τὰ περιεργὰ παραδείγματα τῶν ἀποτελεσμάτων, αἵτινα δίδει ὁ κτημερισμὸς τῆς ἐργασίας· ἐκάστη βελὸν διήρητο τῶν χειρῶν δώδεκα ἐργατῶν, καὶ ἕκαστος ἐργάτης συνεισέφερε κατ' ἐκάστην εἰς τὴν κτιστικὴν 100 χιλιάδων καρφοβελονῶν. Σήμερον αἱ μηχαναὶ ἀντικατέστησαν ἐν τοῖς πλείστοις τὴν διὰ τῶν χειρῶν ἐργασίαν. Ἐὰν μετὰ τοὺς κολοσιαίους ἀριθμοὺς, τοὺς ὁποῖους παρέχει ἡ στατιστικὴ τῆς παραγωγῆς τῶν καρφοβελονῶν, ζητήσῃ τις νὰ μάθῃ πόσον ἀξίζει μία μόνη ἐξ αὐτῶν, εὐρίσκει οὐχ ἥττον περιεργὸν ἀριθμὸν: κατὰ τὸν μέσον ὅρον τῆς πωλήσεως ἐν τοῖς ἐργοστάσις ἡ τιμὴ μιᾶς καρφοβελόνης ποικίλλει ἀπὸ δύο μέχρι τριῶν χιλιοστημορίων τοῦ λεπτοῦ.

Μέχρι τῆς πρώτης Ἰανουαρίου 1884 ὑπῆρχον εἰς τὰ διάφορα Ἑυρωπαϊκὰ κράτη σιδηραὶ ὁδοὶ τῶν ἐξῆς ἐκτάσεων: ἐν Γερμανίᾳ 36,437 χιλιομέτρων, ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ καὶ Ἰρλανδίᾳ 29,619 χιλιομέτρων, ἐν Γαλλίᾳ 29,145 χιλιομέτρων, ἐν Ρωσίᾳ καὶ Φιλανδίᾳ 25,363 χιλιομέτρων, ἐν Αὐстро-Ουγγαρίᾳ 21,030 χιλιομέτρων, ἐν Ἰταλίᾳ 9,578 χιλιομέτρων, ἐν Ἰσπανίᾳ 8,498, ἐν Σουηδίᾳ 8,249, ἐν Ὀλλανδίᾳ 2,063, ἐν Βελγίᾳ καὶ Λουξεμβούργῳ 5,065, ἐν Ἑλβετίᾳ 3,000, ἐν Νορβηγίᾳ 1,694, ἐν Πρωτογαλλίᾳ 1,614, ἐν Ρουμανίᾳ 1,477, ἐν Τουρκίᾳ 1,105, ἐν Βουλγαρίᾳ 224, καὶ ἐν Ἑλλάδι 100 ὡς ἐγγύστα χιλιομέτρων, πλην τῶν νῦν κατασκευαζομένων.

Ἡ μικρὰ πόλις Grefeld, ἐκτὸς τῶν διαφόρων ἐν αὐτῇ ἐργοστασίων χημικῶν προϊόντων, ὠρολογίων καὶ μουσικῶν ὀργάνων, διακρίνεται ὡς πρὸς τὴν μεταξουργίαν, ἣτις εἶνε ἡ κυριωτέρα βιομηχανία τῆς, ἀπασχολοῦσα περισσοτέρους τῶν δεκαμισχιλίων ἐργατῶν. Ἀντίζηλος ταύτης εἶνε ἡ Λυών, τῆς ὁποίας τὰ μετάνια προϊόντα εἶνε ὠραῖα καὶ σφιζόνται, ἀλλ' εἶνε λίαν ἀκριθὰ, ἔνεκα τῆς ἀκριθείας τοῦ πρώτου υλικοῦ καὶ τοῦ λίαν ἐπιμελοῦς τῆς ἐργασίας· οἱ Γερμανοὶ μεταχειριζόμενοι υλικὸν τι πολὺ κατώτερον τῆς μετάνιας, κατασκευάζουσιν ἐξ αὐτοῦ μαῦρα βελούδινα ὑφάσματα εἰς εὐθηνὰς τιμὰς, συναγωνιζόμενα οὕτως ἐπιτυχῶς πρὸς τὰ λυοναῖα προϊόντα. Ἄλλ' οἱ Γάλλοι κατώρθωσαν, μετακρυσθάντες τὴν ἐργασίαν τῶν καὶ μεταχειρισθέντες ὑφαντικὰς μηχανὰς ἀναλόγους πρὸς τὰς γερμανικὰς, νὰ κατασκευάσωσι βελούδινα ὑφάσματα ἐπιωφελεῶς, ὅμοια πρὸς τὰ τοῦ Grefeld.

Ἡ μακροβιότης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησιν. — Ὁ Ζήνων ἔζησεν 102 ἔτη· ὁ Δημόκριτος 104· ὁ Διογένης 90· ὁ Ἴπποκράτης 99· ὁ Πλάτων 82· ὁ Ἰσοκράτης 98, ὁ δὲ διδάσκαλος αὐτοῦ Πορτίαν 107· ὁ Σωκράτης ἔπιο τὸ κῶνον εἰς ἡλικίαν 70 ἐτῶν, ὁ δὲ Ἀρχιμήδης ἐρονεύθη ὑφ' ἑνὸς στρατιώτου εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν. Ὁ Σοφοκλῆς ἔζησεν 90 ἔτη, ὁ δὲ Πίνδαρος συνέγραψε μέχρι τοῦ 84 ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ· ὁ Σιμωνίδης δὲν εἶχεν ἀντίπαλον μέχρι τοῦ 90 ἔτους τῆς ἡλικίας του.

Πάντες οἱ κνηγετικοὶ κύνας ἀγκυλωρίζουσι τὸ ὄπλον τοῦ κυνίου· μόλις τὸ παρατηρήσωσι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου τῶν ἐκδηλοῦσιν τὴν χαρὰν τῶν δι' ὑλακῶν καὶ πηδημάτων, ἐννοοῦντες ὅτι πρόκειται μετ' ὀλίγον νὰ ἐκτισπονηθῇ ἡ μάλλον εὐχάριστος ἀπόλαυσις τῶν. Ἀλλὰ κύων τις ἐξ αὐτῶν εἶχεν ὀξυτέραν παρατηρητικότητά.

Ἡτὸ γέρον, ἀχρηστὸς σχεδόν, γράζει περὶ αὐτοῦ ὁ κύριός του, καὶ πολλὰκις συνέβαινε νὰ ἐξέλθω εἰς τὴν θήραν χωρὶς αὐτοῦ. Ἄλλὰ διὰ νὰ μὴ τὸν ὑπερφεύγω πλέον, με παρεθύλαττεν ἐκεῖνος· κάθε πρῶτῃ ἀκολουθῶν με βήμα πρὸς βήμα, ὅταν ἔφερον τὴν κνηγετικὴν μου ἐνδυμασίαν, καὶ ἀποφεύγων νὰ φάγῃ, διὰ νὰ μὴ με ἀπολέσῃ τῆς ὄψεως. Ἀπαξ τῶν παρέθηκα ἐν ἰδιαιτέρον φαγητόν, ὅπερ κατ' ἐξοχὴν ἡγάπα, καὶ ἐνῶ τὸ ἀπεγεύετο, κατίσχυσε κατ' ἐκείνην